

El cartipàs Vençut

ÀNGEL FABREGAT I MORERA

Belianes (L'Urgell)

Finalista

La letargia, la tarda, la pluja, la pena,
l'esfondrament general,
el neguen tant a un, que un s'aferra,
a on sigui, a una cançoneta grisa i d'amor,
brufada d'esperit.

Miquel BAUÇA

Pujaré la tristesa dalt les golfes
amb la nina sense ulls i el paraigua trencat,
el cartipàs vençut, la tarlatana vella.
I baixaré les graus amb vestit d'alegria
que hauran teixit aranyes sense seny.

Maria Mercè MARÇAL

I

Un vestigi insondable de solitud en la mirada
és arrodonit pel vent constant de les hores.

Una alba tossuda emergeix rere la muntanya
tibada de cada jorn bastit amb voluntat.

A la sorra bullent del passat van arribant
espargits objectes d'un naufragi silent.

Les nits d'insomni dins d'ampolles negres
de vi ranci dels maldecaps de sempre
són esbravades per tempestes estrictes.

Els ràpels d'estar despert de vegades són dolorosos.

II

A una abella
no se li ha esbadellat
cap de les flors.

A partir d'ara,
haurà de fer cera
per tapiar-se.

III

Aigua estanca murmura
al fons del pou maleint
la seva poca claredat.
Bressola alguna fulla seca
que ha caigut en pena
en aquella profunditat
no buscada del malviure.
Només unes grans tempestes
poden fer-la sobreixir
i fluir pels solcs de la terra
fins a trobar rius opulents.

V

Les arrels dels anhels cremen sota el bosc
del pensament que declama.
Cal aprendre el jeroglífic d'un esguard
per saber on començar a gratar
amb els dits engalavernats per la fredor
de les nits obagues.
Més enllà, hi ha un rierol de dies liquats
desfilant sota un cel impassible.
La teva pell, d'on he sigut desnonat,
està estesa al sol eixugant-se del meu tacte.

VI

He sobreviscut un cop més
al vertigen de l'abisme de cada jorn
agafat a les pedres sortints
de les il·lusions.
Com cada vespre
baixaré la brossa
dels despropòsits al contenidor
per un endemà més net.

VII

La lluna s'abilla
amb el seu vestit de núvia
per rebre ben plena
un insatisfet vampir
que la nit aposta audaç.

Al llavi esquifit
de l'horitzó, l'albor llepa
sa llum carmesí.

VIII

El silenci quequeja
al pas de la comitiva fúnebre.
Amics i enemics s'abracen
només per un instant.

Cada esquena sap com conviure
amb la seva daga clavada.

IX

La claror de lluna
es cola per la finestra
i tendra m'abraça.

X

Renéixer amb claredat
cada dia descobrint
en la llum nous sentits.
Gosar fer mil assaigs i balbuceigs
en les penombres
abans del combat final,
on l'horitzó clou els ulls
perquè temptem a les palpentes
vida on no n'hi ha.
Adonar-se que tot és atzarós.
Saber que som massa efímers
per tot el mal que ens hem fet.

XI

No donen llet els pits pansits
de les desnodrides mares africanes,
mentre els cau la bava
veient el seu nodrissó
mirant un món de colors terribles.
No riuen ni ploren
per no gastar ni una caloria.

XII

Les paraules estan fetes de politges
per intentar moure sentiments.
Només una densa lectura irreverent
d'uns fets patèticament quotidians
ens deslliura de l'esclavatge del pensament.
A faldar de la muntanya del jo,
hi creixen les plantes del desengany
que tenen la flaqueza del vençut.
M'esgarrafa pensa que empenyo cada mot
a esberlar-se contra el paviment d'un full en blanc.

XIII

Amb la clau de l'apatia,
tanco els ulls per dins
davant del que passa al món.
Però una part de mi
escolta amb intranquil·litat.
A la rereguarda del pensament
hi ha la intendència de la consciència
que la realitat arrabassa.
Mai no comprendrem per què ens destruïm.